

דן קורצויל ז"ל

דן נולד במצרים ב-27 לפברואר 1924, הוא נפטר באופן פתאומי בגיל 57.

דן עלה לארץ באוגוסט 1944 בקבוצה של גרעין החלוץ.

הקבוצה הגיע לקיבוץ גבת להכשרה חקלאית ושם למד לעבוד במסגרייה, הוא בנה את שלושת המיטות הראשונות לילדי הגרעין שנולדו כבר בארץ.

בתקופה זו הבריטים שלטו בארץ ובשבת שנקראה " השבת השחורה", שבה חיפשו הבריטים נשק בקיבוצים נעצר גם דן, מאחר ופניו היו צעירות כשל נער הוא שוחרר ממעצר עם עוד כמה ילדים ששהו איתו.

לאחר ההכשרה בקיבוץ גבת עבר הגרעין לגור ברעננה ושם עבדו כולם כפועלים שכירים בחברות שונות.

לאחר ההכשרה בקיבוץ גבת עבר הגרעין לגור ברעננה ושם עבדו כולם כפועלים שכירים בחברות שונות.

ב-1947 עלה הגרעין המצרי הראשון לקיבוץ ברור חיל והתמקם במשלט, דן עבד כנהג משאית גונגדין שהביאה מים כל יום מניר- עם לברור- חיל.

ב-1948 הצטרפה קבוצת האמהות עם 18 הילדים הראשונים שנולדו כבר בארץ, יגאל, בננו הראשון היה גם הבן הבכור של חברי הגרעין.

במשך השנים עבד דן במסגרייה, בנהיגת המשאית, בהקמת מפעל הייבוש דקו, כרכז בניין וכרכז קניות.

ב-1964 יצא לשליחות עליה בצרפת ושם נדבק בחיידק הצילום ומאז לא עזב אותו, הוא הפך לצלם הבית של הקיבוץ וצילם את כל האירועים השמחים והעצובים שקרו במשך שנותיו כצלם.

בתקופת עבודתו כרכז הקניות נרקמו יחסי ידידות קרובה בינו לבין צבי חזן וכשצבי נבחר להיות ראש המועצה הוא פנה אל דן שיצטרף אליו ויהיה מזכיר המועצה.

בתפקיד זה כיהן עד פטירתו הפתאומית ב-22 ביולי 1981.

דן היה אבא חם ואוהב הוא תמיד מצא זמן להיות עם הילדים יגאל, תלמה, ואמנון, לשחק איתם, לעזור להם בלימודים ולספר להם סיפורים בילדותם.

טוב ליבו והחיוך שתמיד היה על פניו יישארו תמיד בזיכרוננו

מרים קורצויל

אבא דן-מזיכרוננו של אמנון בערב פסח אחד אבא התבקש לכתוב משהו לקריאה בליל הסדר וזה מה שזכור לי שאמר וזה גם מה שלדעתי אפיין אותו כאבא וכאדם.

הגענו למשלט למקום שאפשר לקרוא לו שום מקום, היה בוץ בחורף וחם בקיץ אבל אני שמחתי בחלקי.

כשעלינו לקיבוץ התחלנו הכול מחדש גרנו באהלים ישנו על מיטת שדה בקושי היה מה לאכול,

אבל אני שמחתי בחלקי.
כשהקמנו את הצריף הראשון ולילדים היה מקום לישון , את חדר האוכל הקטן
ואת המקלחת הציבורית, שמחתי בחלקי.
עבדנו קשה בשדה בפרדס ובלול , היו שהתלוננו היו שהתייאשו אבל אני שמחתי בחלקי.

הקיבוץ צמח ופרח. חברים חדשים הצטרפו ילדים נוספים נולדו, השדות מוריקים
המדרכות עמוסות הבריכה צפופה, אך הפרנסה נשארה בדוחק, אבל אני (ומקווה שגם אתם) שמח בחלקי .
חג שמח ונרים כוסית לחיים

אמנון

אני זוכר את אבא כבעל ידי זהב
בכל דבר ידע להתעסק.

כילד אהבתי לשמוע את סיפוריו על חניכותו כמסגר, הרביתי להסתובב במסגרייה ובמוסך
אהבתי לראותו עובד עם המפוח ומלחים באוטוגן עם אצטילן מקרביד עם תנועת השפתיים כאשר התרכז,
אולי משם רכשתי את אהבתי למקצועות הטכניים.

זכורים לי תלת אופן מצינור ומושב עץ שבנה לי, מתקני חימום המים עם צלחת הנפט שהתקין בבית
ואצל אחרים והוילון הירוק שסגר את המרפסת לעוד חדר בבית של ההורים.

זכורה לי גם הישיבה על כנף הפורדסון בדרך מניר עם, שם למדתי כילד חוץ,
לקיבוץ בימי שישי כשאבא היה בא לקחת אותי הביתה.

זכורה לי עזרתו בלימודי גיאוגרפיה כאשר עמלנו על העתקת מפות בעזרת רשת קווים
ומשבצות לשינוי לקנה מידה.

על אבא עברו ימים קשים כשאמנון נפל בשבי אבל הצליח להסתיר זאת מאיתנו.

אהבתו לאוכל יצרה לו כרס שידע לגלגל בצורה מצחיקה, הנכדים אהבו ללחוץ על הבטן
והוא היה מצחיק אותם ב"בום" כאילו מתפוצץ.

אבא הלך מאיתנו בפתאומיות וחסר עד היום.

יגאל

אני זוכרת את אבא תמיד רגוע ומלא שמחת חיים, במיוחד שמח במסיבות פורים
בהן תמיד היה במרכז העניינים.

אבא עבד תקופה ארוכה כרכז קניות של הקיבוץ, ותמיד חסך מדמי הכיס
כדי לקנות לנו מתנות.

כשעזבתי את הקיבוץ אבא היה מתקשר אלי כל יום שישי לאחל לי שבת שלום,
פעם הוא חייג מהחייגן האוטומטי ושכח לנתק אותו לפני שעזב את עבודתו במועצה האזורית.
בשישי ושבת הטלפון צלצל כל עשר דקות עד יום ראשון כשאבא חזר לעבודה.

במלחמת יום כיפורים, כשאמנון לא התקשר אבא מיד הרגיש שמהוא לא בסדר,
ולצערנו הוא צדק.

אבא נפטר שלושה ימים אחרי שמעיין נולדה. הוא לא הספיק להכיר אותה.

עד היום אני חושבת אם אבא היה חי איך החיים היו נראים איתו?

תלמה

